

TRUYỆN TRANH

ĐẶC KỶ *hài* KHUÔNG HOÀNG HẬU

TẬP II

thongmaitrungxua.vn

thuongmaitr

TẬP 2

**ĐẮC KỶ HẠI
KHƯƠNG HOÀNG HẬU**

uongxua.vn

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

soạn lời

(theo truyện Phong Thần Diễn Nghĩa của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

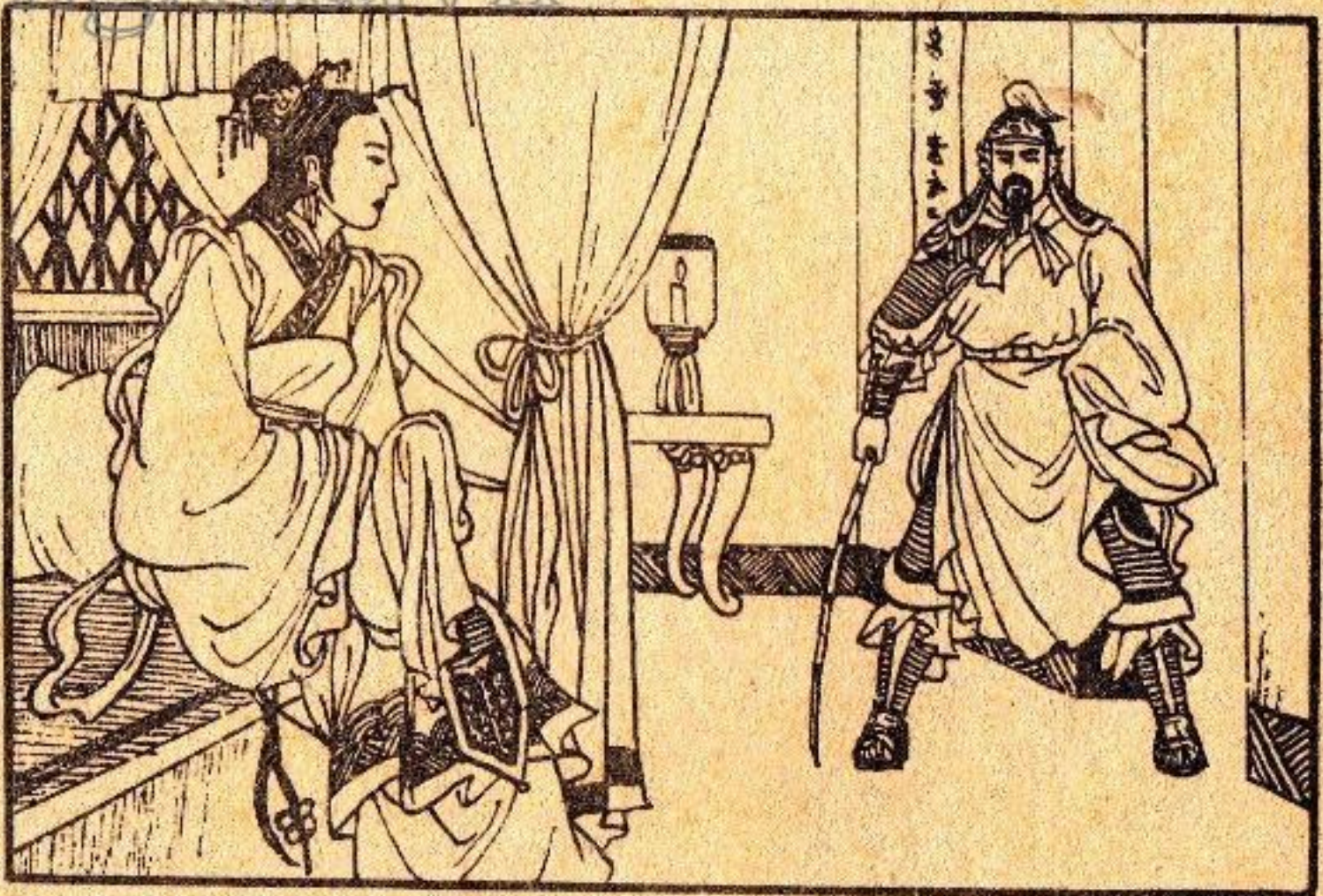
thuongmaite

Chịu trách nhiệm xuất bản :
TRẦN VĂN KÍNH
Biên tập : VƯƠNG THỪA BÌNH

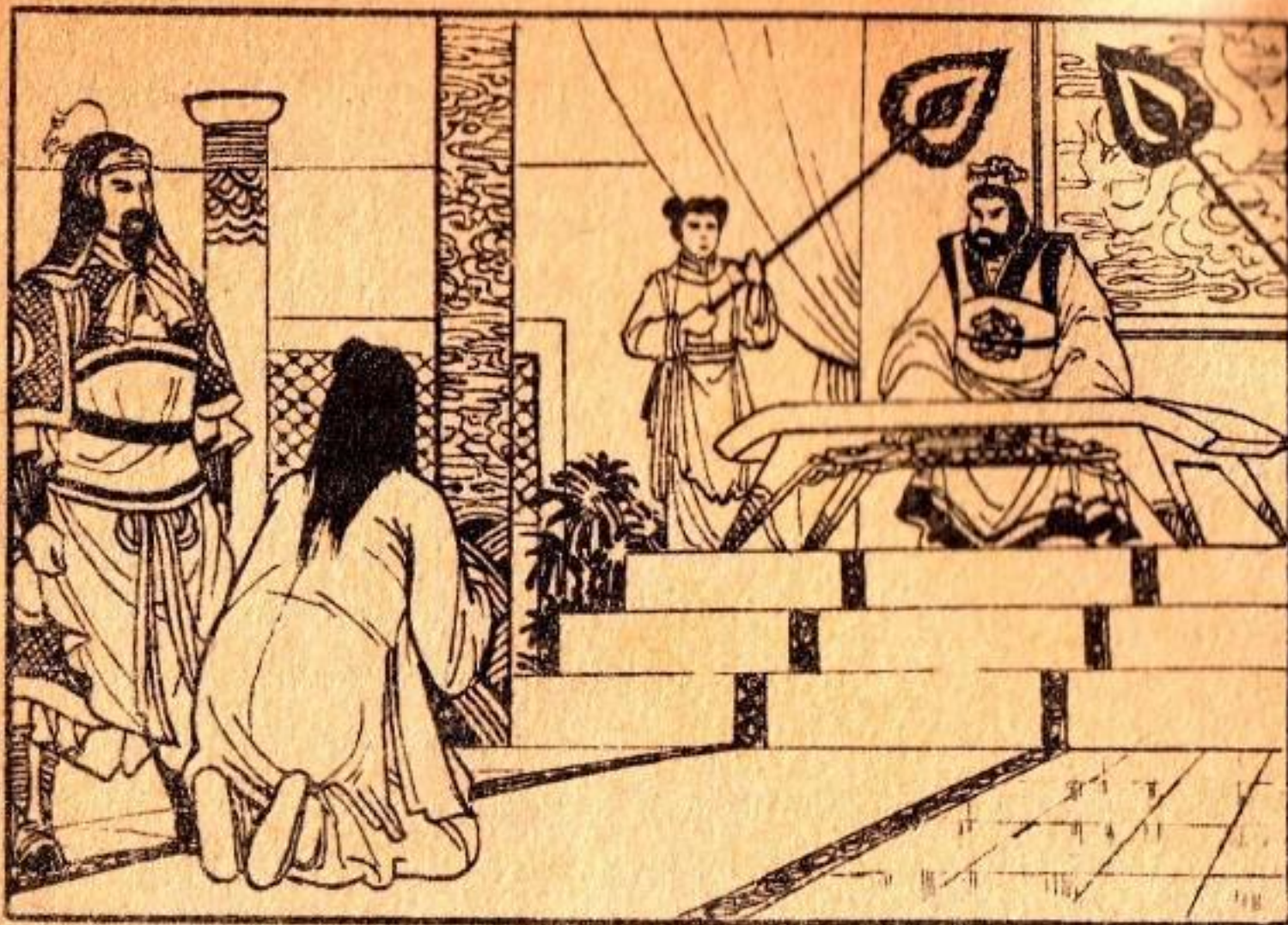
In 10.000 cuốn, tại XI Nghiệp In Phan Văn Mảng Long An
— Số xuất bản : 41/LA.91 - Kế hoạch xuất bản số 01/KH.91 —
Cục xuất bản duyệt ngày 23-3-1991. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 4 năm 1991

Trong lúc đó, Hồ Ly Tinh đã biến thành một làn khói bay vào hộp hồn Đắc Kỳ cho chết, rồi nhập hồn mình vào xác Đắc Kỳ. Hồ Ly Tinh đã mượn xác Đắc Kỳ để phá vua Trụ.

Lúc đèn sáng, Tô Hộ chạy vào, Đắc Kỳ (bây giờ là Hồ Ly Tinh) ngồi dậy nói: "Con đang ngủ, nghe thế nữ la hoàng thì thức dậy, chứ nào có thấy yêu quái gì". Tô Hộ nghe nói rất yên lòng.

Đoàn người tiếp tục đi mấy ngày nữa thì đến triều ca. Tô Hộ mình mặc áo tù, vào yết kiến Trụ Vương. Tô Hộ tâu: “Kẻ tội nhân đáng chết, xin bệ hạ rộng dung”

Trụ Vương hét: “Tô Hộ! Người đã dè phản thi trước Ngô môn. Sau đó, Sùng Hầu Hồ cử binh vãn tội, người còn dám ra binh sát hại binh triều, nay người còn vào đây làm gì?” Dứt lời, hối võ sĩ dẫn Tô Hộ ra pháp trường xử trảm.

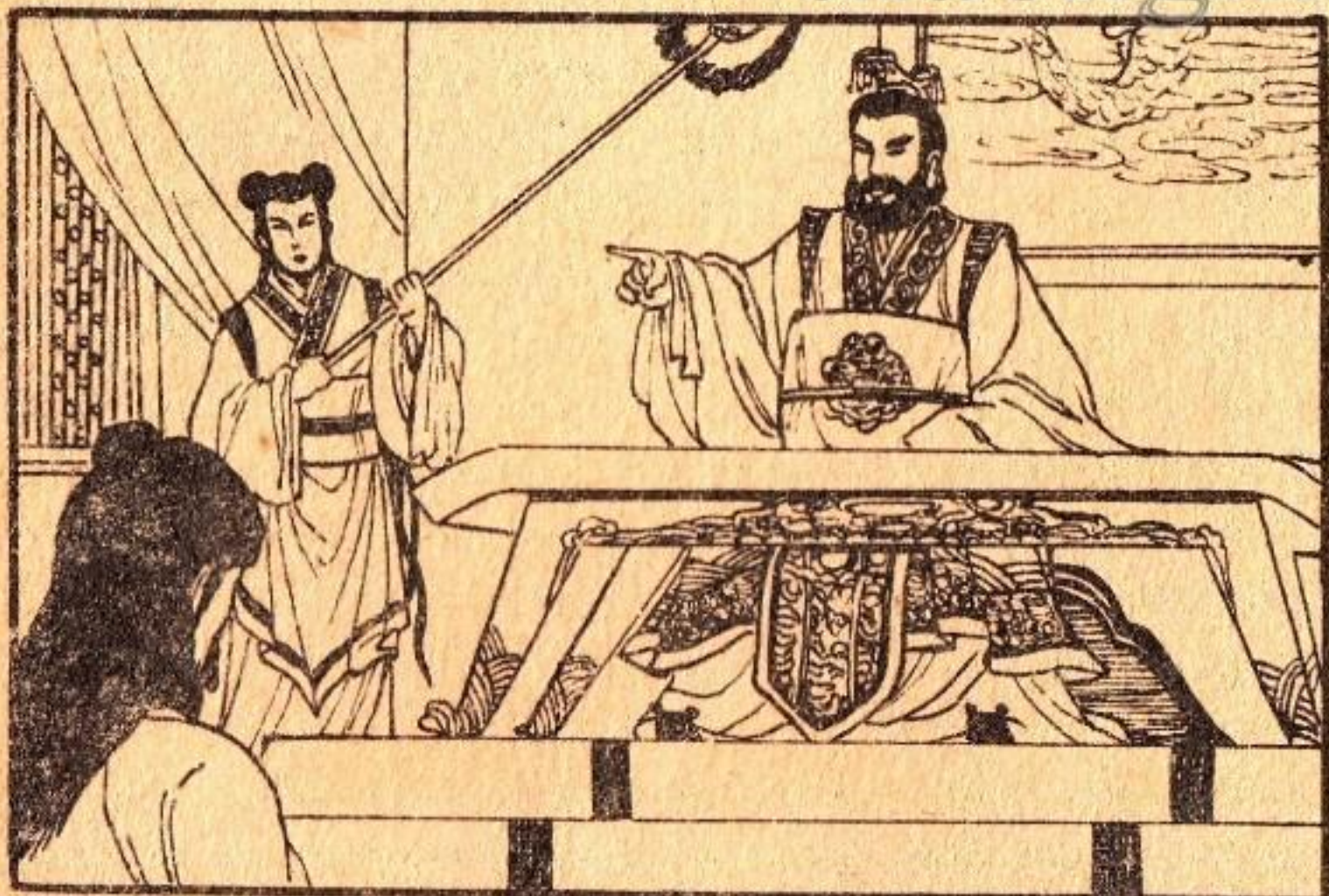
Bí Trọng tâu: “Xin bệ hạ truyền đòi Đắc Kỷ vào châu, nếu Đắc Kỷ xinh đẹp, bệ hạ dùng được thì hãy tha tội cho Tô Hộ. Còn Đắc Kỷ dung nhan không hợp ý, bệ hạ sẽ truyền giết cả hai cha con cũng được”.

Đắc Kỷ được lệnh truyền vào châu. Đắc Kỷ tâu: “Tôi là con kẻ phạm tội, xin vào châu, chúc thánh hoàng vạn tuế”.

Vừa thấy dung nhan lạ lùng, lại thêm tiếng nói thanh tao như chim hót, vua Trụ ngồi chết đếng một lúc mới mở miệng truyền bọn cung phi: “Chúng bay hãy mau dẫn Tô Nương Nương đến lầu Thọ Tiên đợi trẫm”.

Trụ Vương phán: “Tô Hộ đã biết hối cải, dâng con chuộc tội, trẫm xóa bỏ hết lỗi lầm, trẫm gia phong cho Tô Hộ thêm chức Quốc Thích, truyền mở tiệc nơi đền Hiến Khánh ba ngày để bá quan đến đó làm lễ chúc mừng”.

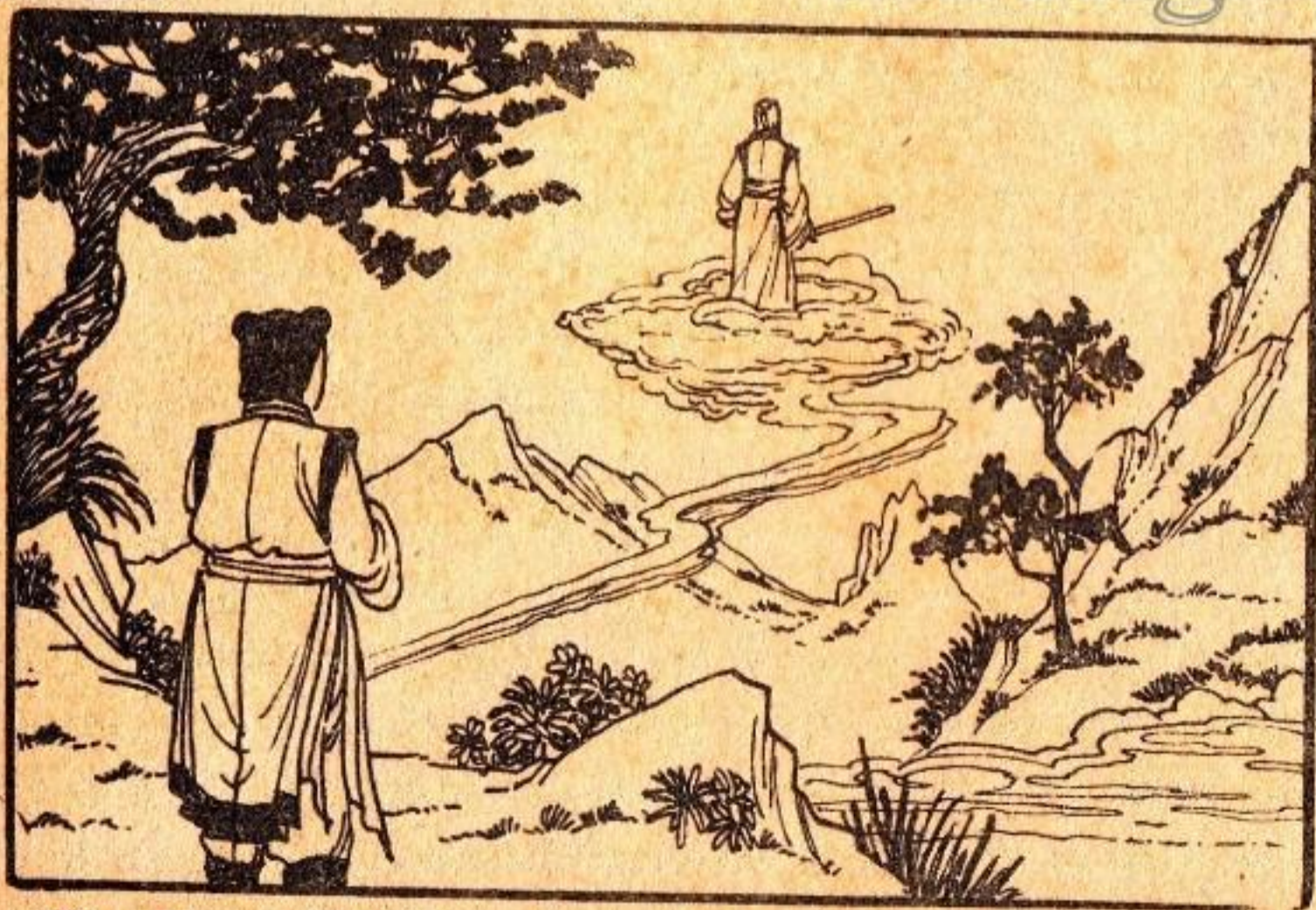
Từ khi Đắc Kỷ vào cung, vua Trụ ngày thì mở tiệc ăn chơi, tối đến vui riêng trong cung ấm, bỏ phế việc triều nghi. Loáng mắt đã hai tháng trời, vua Trụ không một lần vào ngự triều, bá quan dâng sớ chất đống cao ngập đầu.

Ông Vân Trung Tử là một vị tiên, tu luyện đã ngàn năm trên núi Chung Nam. Ngày kia, Vân Trung Tử xách giỏ đi hái thuốc thấy phía Đông Nam khí yêu bốc lên đến mây xanh.

“Con Hồ Ly Tinh đã nhập vào xác người tác quái. Ta mang nghiệp tu hành cốt làm điều nhân đức, nếu không vì thiên hạ, trừ con yêu ấy, thì có lẽ nhân gian sinh ra lắm chuyện khổ đau!”

Vân Trung Tử bẻ một nhánh tùng, đeo thành một thanh gươm phép, dặn học trò giữ động rồi dang vân thẳng đến triều ca.

Bấy giờ, các quan bàn cách với nhau mời vua Trụ lâm triều cho được, để nhất loạt can gián vua từ bỏ sắc dục mà chăm lo việc nước. Thừa tướng Thương Dung truyền nổi trống đên rất gấp.

Trụ Vương đang vui chơi với Đắc Kỷ, nghe trống đên nổi lên, Trụ Vương nói: “Mỹ nhân ở đây chờ trăm một chút. Trăm ngự triều xem việc gì gấp mà các quan nổi trống đên, trăm ra ngoài một chút sẽ vào ngay”.

Trụ Vương lâm triều. Thừa tướng Thương Dung tâu: “Tâu bệ hạ, các chư hầu lâu nay dâng sớ về đời bệ hạ phê chuẩn rất nhiều việc, chẳng biết vì sao bệ hạ không lâm triều, chắc có người ở gần cảm dỗ. Xin bệ hạ xem xá tắc là trọng”.

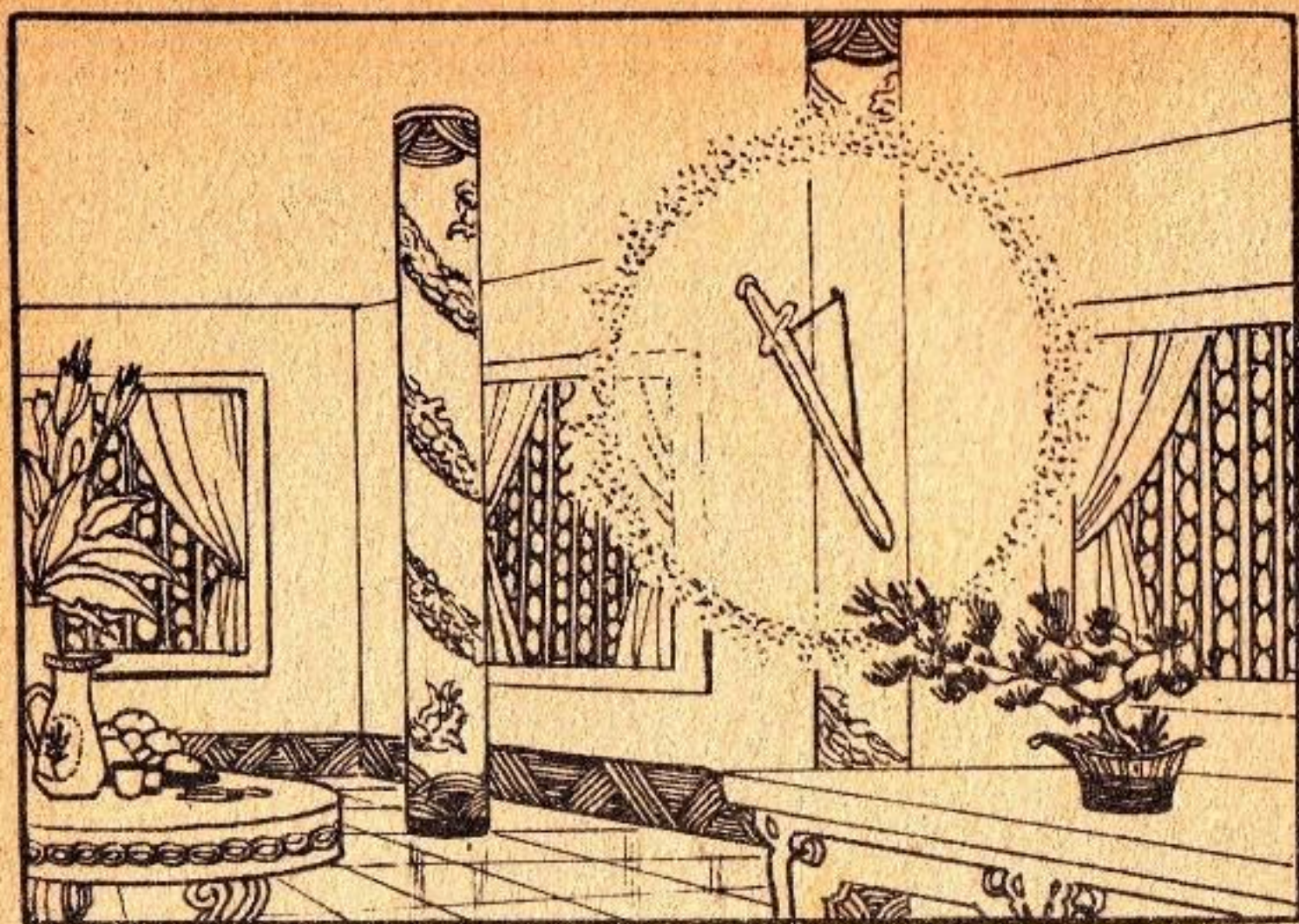
Trụ Vương lắc đầu: “Thôi thôi, trẫm không muốn nghe mãi những lời nhảm tai ấy”. Trụ Vương vừa nói đến đây thì có quan Huỳnh Môn vào tâu: “Có ông Vân Trung Tử xưng là đạo sĩ ở núi Chung Nam xin vào yết kiến bày tỏ mật sự”.

Vân Trung Tử vào yết kiến nói: “Bần đạo nhân lúc đi hái thuốc, thấy khí yêu xuất hiện tại triều ca, khi đến đây thấy quái khí tụ nơi cung cấm, bởi vậy bần đạo có ý xin trừ yêu quái để cứu muôn dân”.

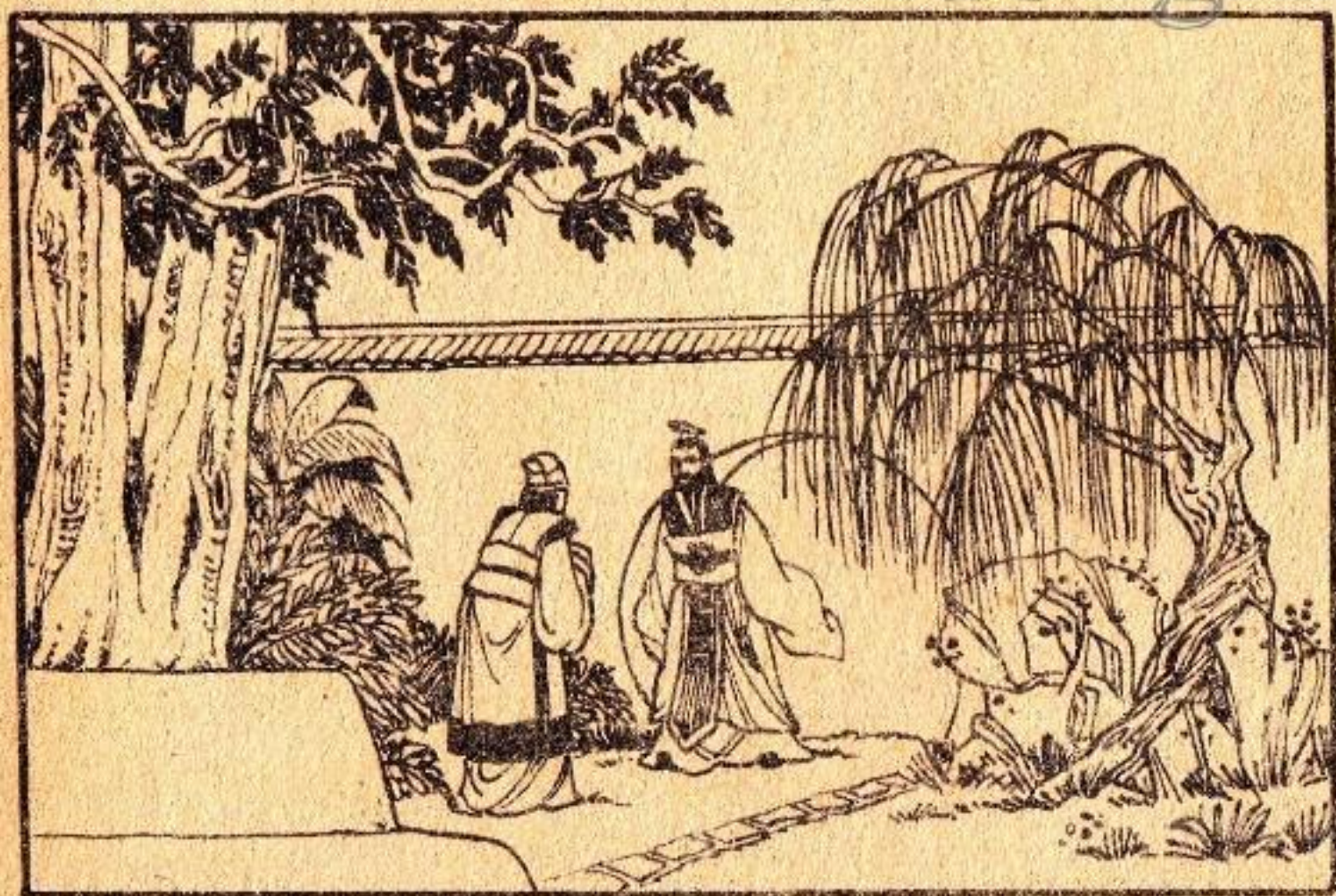

Trụ Vương hỏi: “Nếu trong cung có yêu thì làm gì trừ được?”. Vân Trung Tử nói: “Không khó gì. Tôi có một thanh gươm bằng gỗ, bệ hạ đem trấn trong cung, tự nhiên yêu ma phải chết”.

Vân Trung Tử nói: “Treo tại lâu Phấn cung (gân cung cấm) trong ba ngày sẽ thấy hiệu nghiệm”. Trụ Vương liền sai nội thị đem treo tại lâu Phấn cung y lời Vân Trung Tử nói, nội thị vâng lệnh tức khắc.

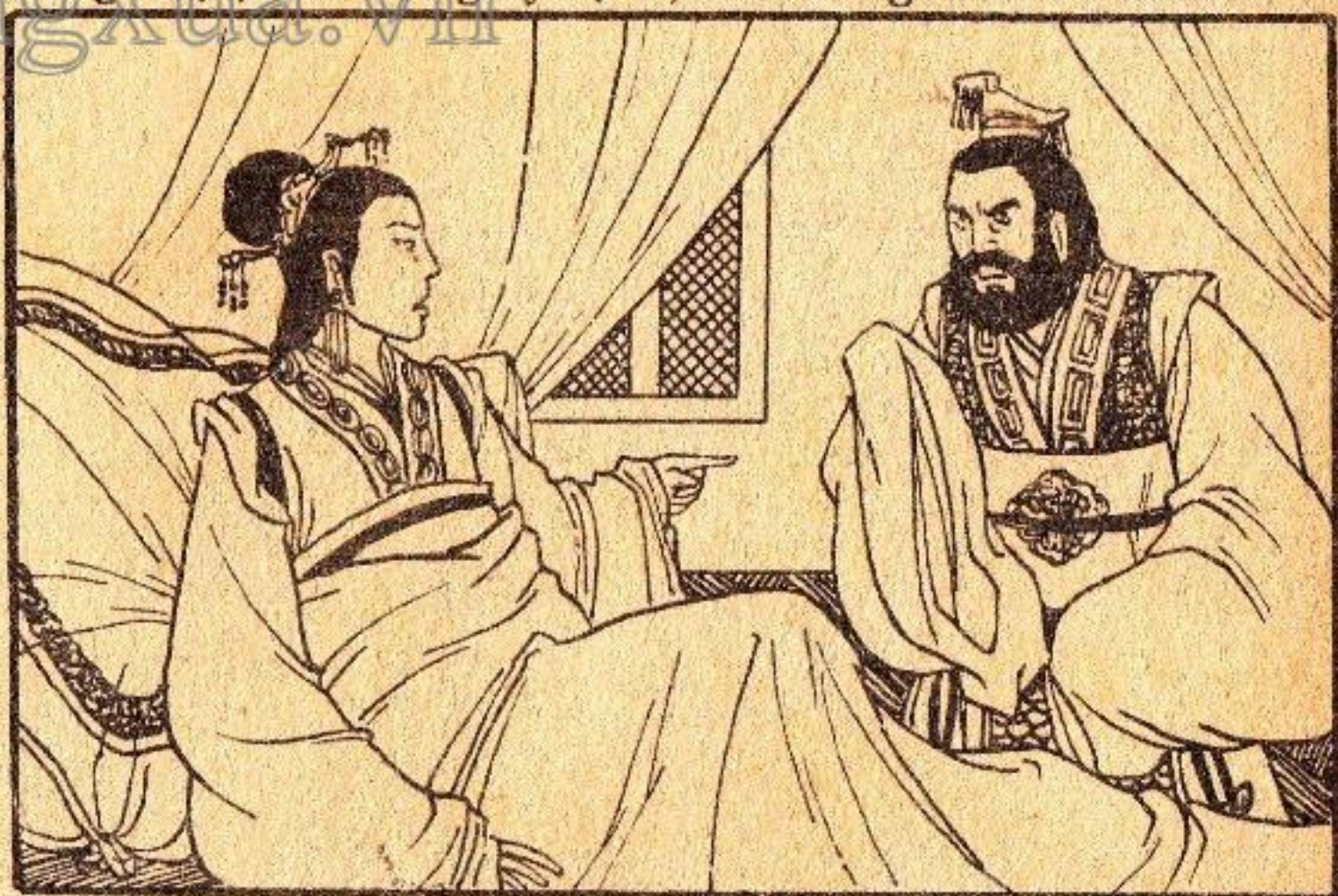
thuongmaitr

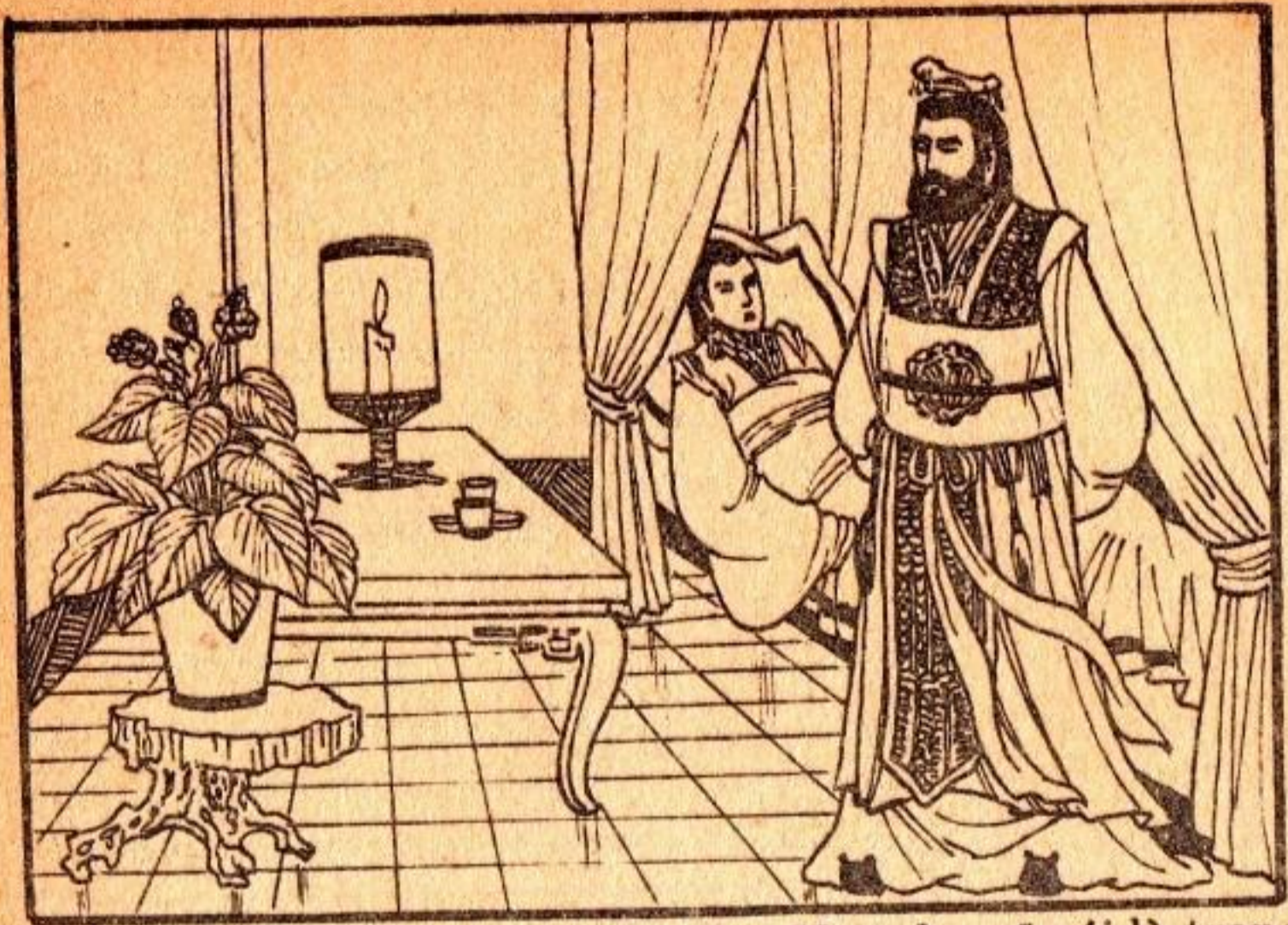
Vua Trụ về đến dinh Thọ Tiên không thấy Đắc Kỳ ra đón, lòng hồi hộp không yên. Có quan nội thị ra rước, vua hỏi: “Tô mỳ nhân sao không ra đón trẫm?”

Nội thị tâu: “Tô mỹ nhân lâm bệnh nặng nằm thiếp trên giường”. Trụ Vương thất kinh, hồi hã vào thấy Đắc Kỷ mặt trắng nhợt, môi như giấy bạch, nằm thở gằn như đứt hơi.

Đắc Kỷ gắng gượng mở mắt và nói thều thào: “Bệ hạ ơi, khi mai đưa bệ hạ lâm triều, đoán chừng bệ hạ gằn về nên ra ngoài đón, chẳng ngờ đi ngang qua lâu Phấn cung, trông thấy cây gươm treo ở đây nên thiếp giật mình toát mồ hôi ra, bệnh tình thế này”.

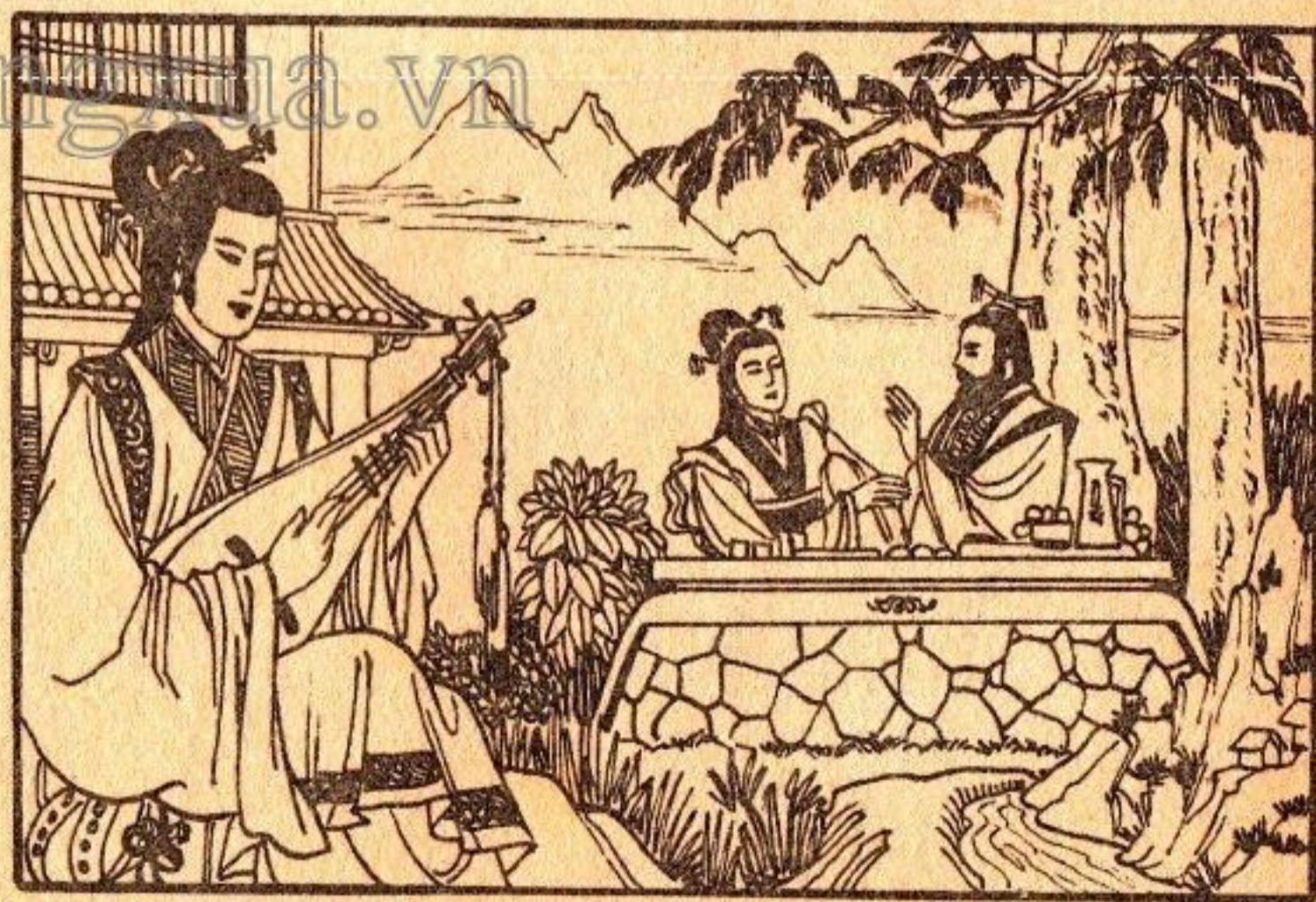
Vua Trụ nghe nói rồi thầm nghĩ: “Lão đạo sĩ nói là trong cung có yêu, cho gươm linh để trừ ếm, tại sao Tô Mỹ Nương trông thấy gươm ấy lại lâm bệnh? Chắc đạo sĩ đã gạt ta, dùng tà thuật để hại người yêu ta”.

Trụ Vương thuật chuyện Vân Trung Tử đến tặng gươm thiêng cho Đắc Kỷ nghe. Đắc Kỷ vừa khóc vừa nói: “Bệ hạ đã nghe lâm loài quỷ mị, dùng tà thuật gây rối cung vi. Nếu...”

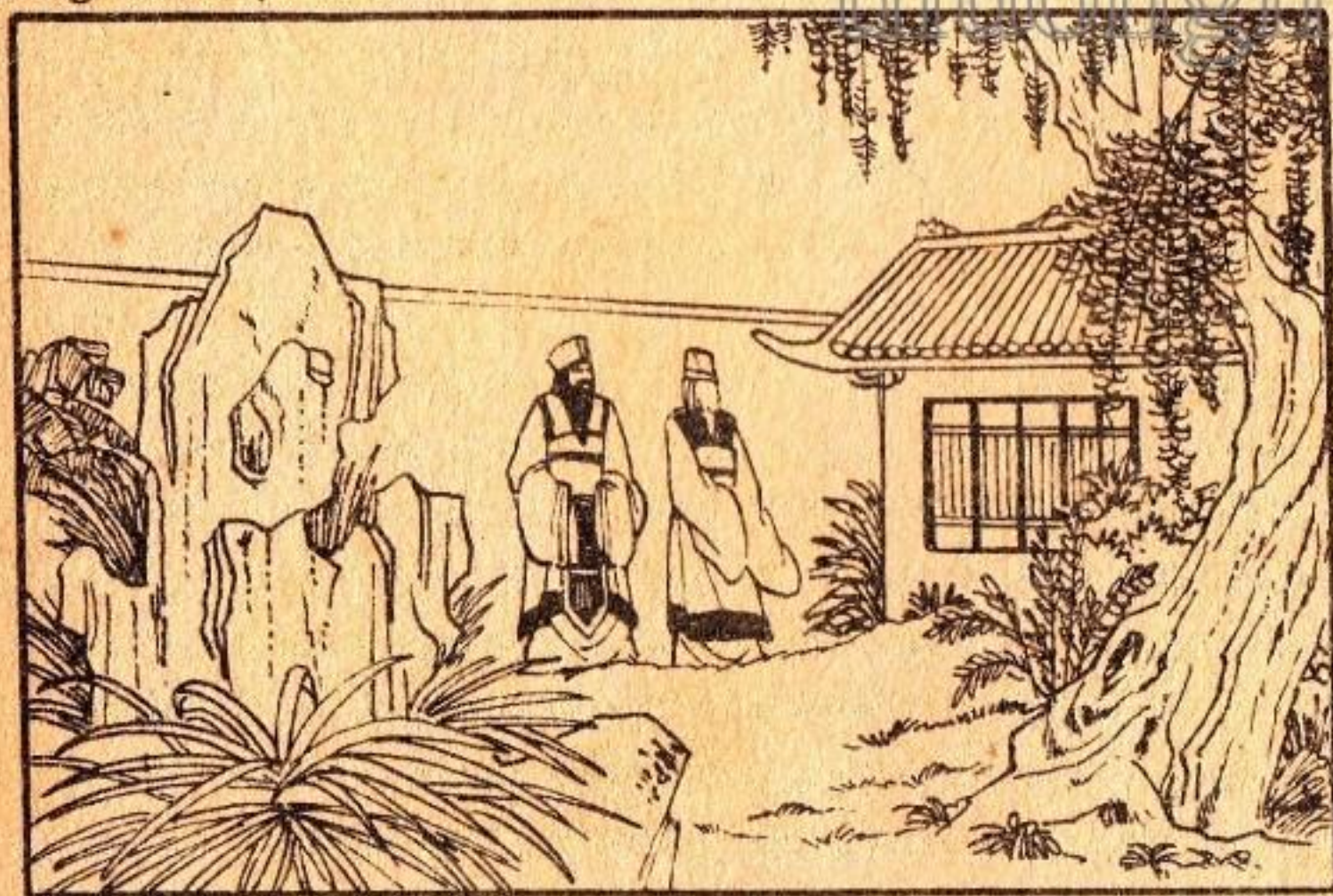
Trụ Vương liền truyền nội thị đem gươm phép đốt tức khắc.

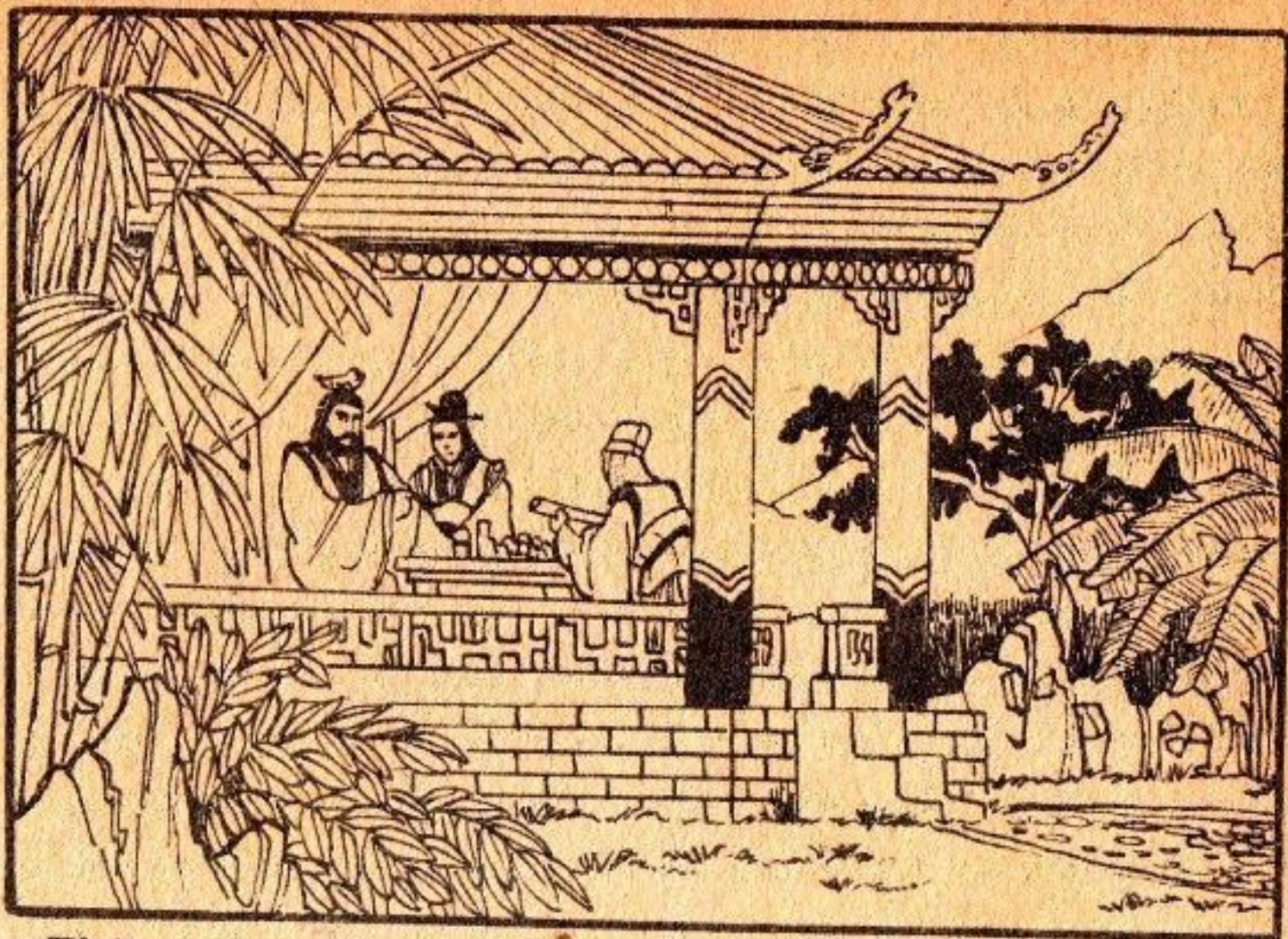
Truyền đốt gươm phép xong, Đắc Kỳ lân lân tỉnh lại, sắc diện trở nên xinh đẹp như thường. Trụ Vương vượt ve, yêu áp sáng đêm chẳng hề nhắm mắt. Đến khi sức khỏe Đắc Kỳ bình phục, Trụ Vương trở lại ăn chơi như cũ.

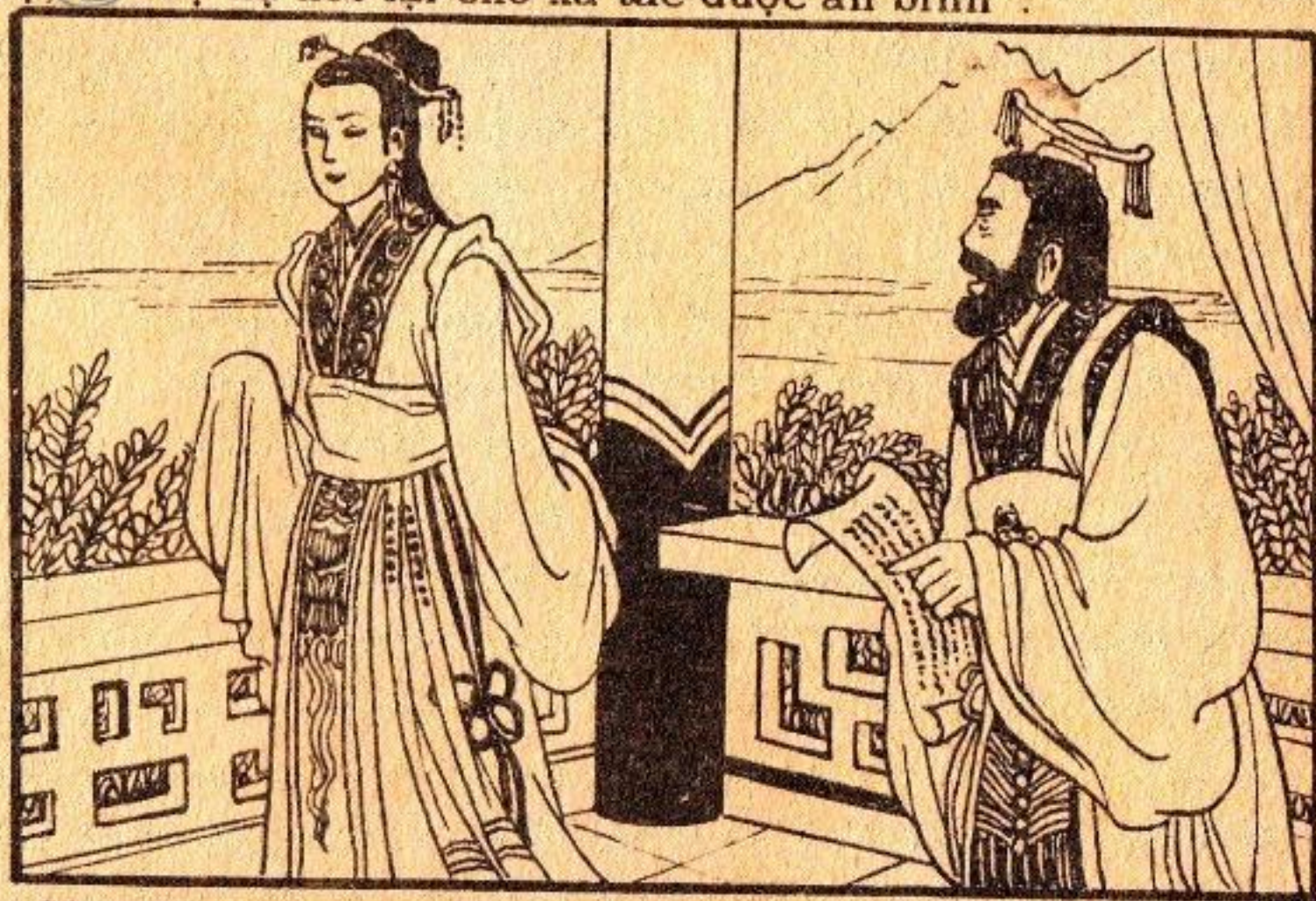
Bấy giờ có quan Thái sư coi việc thiên văn là Đỗ Nguyên Tiến vào gặp Thừa tướng Thương Dung, nhờ Thương Dung dâng vua một tờ sớ.

Đỗ Nguyên Tiến nói: “Tôi xem thiên văn thấy hung tinh xâm phạm cung Càn, còn bệ hạ vui say tửu sắc, bỏ bê việc triều chính, họa đến chẳng xa. Tôi làm sớ này dâng lên bệ hạ, xin Thừa tướng chuyển giùm.”

Thừa tướng Thương Dung gặp vua Trụ tâu: “Có thái sư Đỗ Nguyên Tiến xem thiên văn thấy yêu khí ẩn trong cung, tai họa tới không lâu. Bởi vậy có làm sớ nhờ tôi dâng đến bệ hạ, xin bệ hạ xét lại cho xã tắc được an bình”.

Vua Trụ xem xong nói: “Sớ này cũng nói đến chuyện chẳng khác tên đạo sĩ trước kia”. Liên quay qua hỏi Đắc Kỷ: “Đỗ Nguyên Tiến cũng nói yêu mị trong cung là tại sao vậy?”

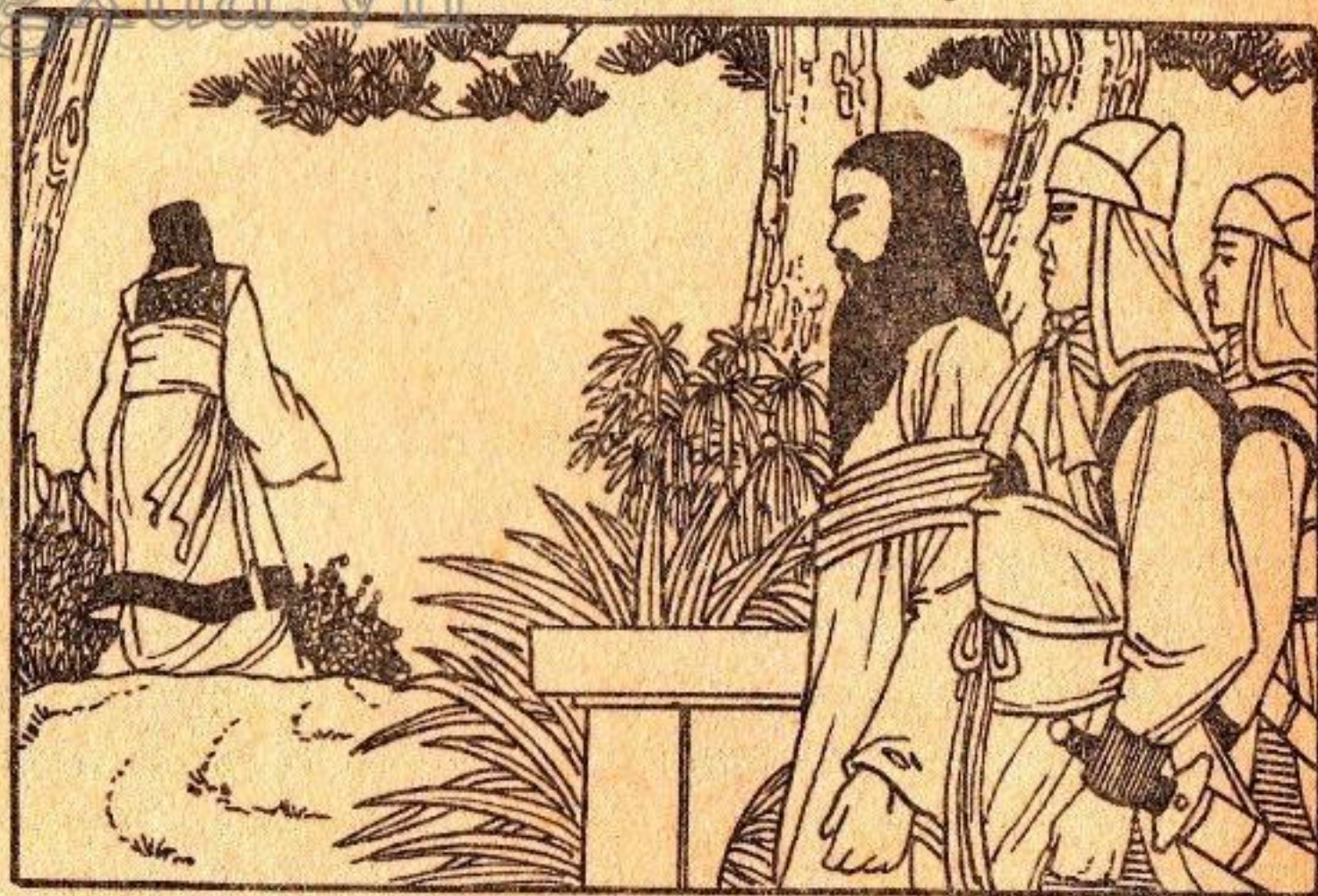
Đắc Kỷ nói: “Ngày trước Vân Trung Tử là một gã yêu đạo bày chuyện dối vua. Nay Đỗ Nguyên Tiến làm chức Thái sư tại triều mà cũng hành động dối vua, xin bệ hạ truyền chém hết những ai có ý mê hoặc để giữ gìn xã tắc”.

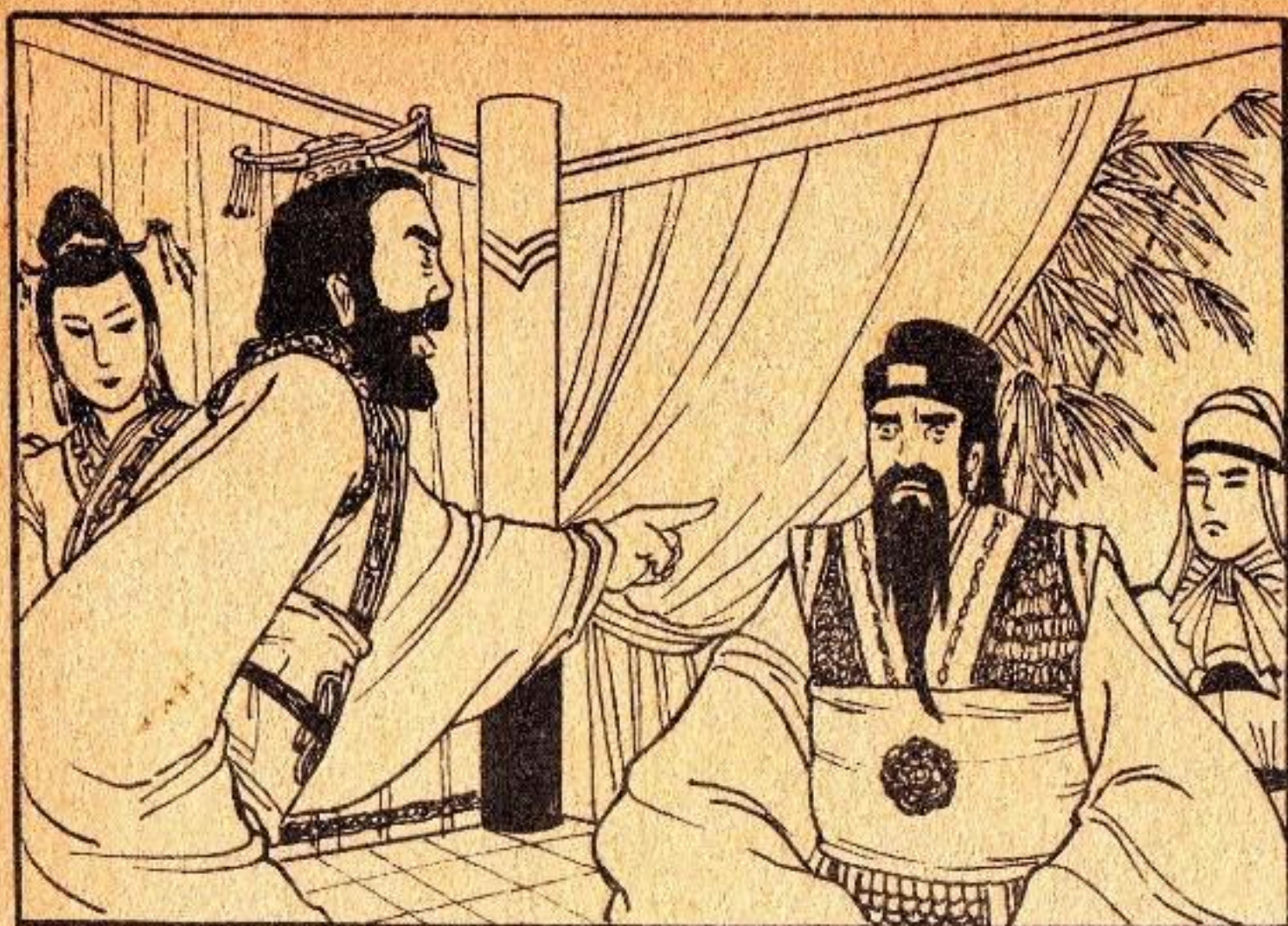
Trữ Vương nói với Thừa tướng Thương Dung: “Tô Mỵ Nhân luận rất phải, đây chính là bọn theo phe yêu đạo, gây mầm phản loạn”. Liên truyền lệnh chém Đỗ Nguyên Tiến đầu đầu để răn chúng.

Võ sĩ áp lại trói Đỗ Nguyên Tiến dẫn ra pháp tràng. Nhưng mới dẫn đến cầu Cửu Long, gặp quan Đại phu Mai Bá cản lại hỏi: “Đỗ Thái sư phạm tội gì mà bệ hạ truyền chém?”

Đỗ Nguyên Tiến kể cho Mai Bá nghe, Mai Bá xua tay bảo đao phủ hãy khoan hành quyết Nguyên Tiến, để mình đến gặp vua minh oan đã.

Mai Bá chạy vào yết kiến Trữ Vương, xin tha tội cho Đỗ Nguyên Tiến nhưng Trữ Vương không nghe, còn cách chức Mai Bá, đuổi về quê.

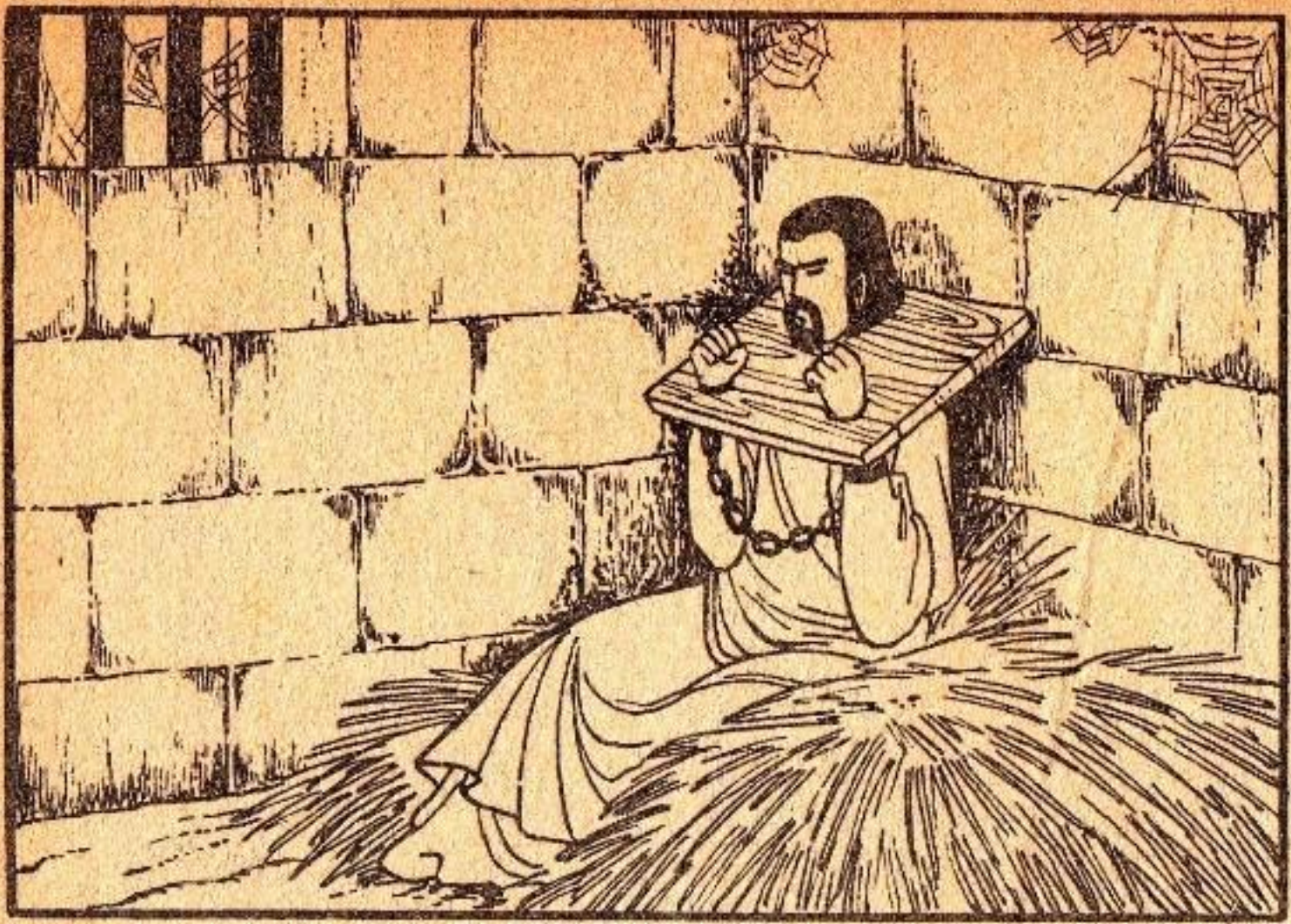
Mai Bá ré lên: “Nay bệ hạ nghe lời Đắc Kỳ chém đầu Nguyên Tiến, chẳng khác nào chém tất cả bá tánh. Tôi bị cách chức không hại gì, chỉ tiếc cơ nghiệp Thành Thang mấy đời sắp sụp đổ”.

Trụ Vương bị Mai Bá mắng, giận lắm, truyền võ sĩ bắt Mai Bá đem ra pháp trường dùi đồng đập cho nát đầu, Đắc Kỷ tâu: “Xin bệ hạ truyền cầm tù một đôi ngày, để thần thiếp chế ra một dụng cụ hành hình rất độc đáo”.

Đắc Kỷ nói: “Vật ấy gọi là bào lạc, hình thù như cây cột đồng, có khoét 3 cái miệng đựng lửa than. Lúc muốn hành hình, quạt lửa cho cột đồng đỏ lên, rồi trói tội nhân lại dúi vào đấy, tức thì xương thịt cháy thành tro”.

Trụ Vương khen: “Lối trừng phạt của mỹ nhân quả xứng đáng. Hãy vẽ kiêu để truyền quân sĩ làm, bào lạc cho gấp”. Rồi truyền dân Mai Bá đem nhốt ở thiên lao, chờ ngày hành tội.

Mấy hôm sau, bào lạc được làm xong. Trụ Vương dậy sớm ngự ra trước triều, truyền đánh ba hồi trống triệu tập quân thân. Đã hơn nửa năm nay không thấy mặt vua, nay được thiết triều, ai nấy vội vã ứng hầu đủ mặt.

• Sau khi triều bái xong, vua Trụ không xem sớ, cũng không xét việc gì khác, chỉ truyền quân đẩy bào lặc ra trước sân rồng. Hoàng Phi Hổ thấy trụ đông cao chất ngất, không hiểu là vật gì, để dùng làm gì. Còn các quan hình như cũng không ai hiểu, đưa mắt nhìn nhau chớ không dám nói.

Quân vào ngục dẫn Mai Bá ra đến Ngọ môn. Các quân thấy Mai Bá đầu bù tóc rối, không đội mào, không mặc áo, mình mẩy dơ dáy vì đã bị giam vào ngục hơn một tuần rồi.

Mai Bá thấy mặt vua Trụ liền chửi rủa thậm tệ. Vua Trụ giận dữ, truyền quân dùng lời tói cột hết tay chân Mai Bá đi vào bào lạc.

Tội nghiệp! Mai Bá chỉ kịp ré lên một tiếng, xương thịt cháy khét lẹt, phút chốc thành tro. Một tấm lòng trung, một thân đầy nghĩa khí, chỉ phút chốc không còn gì hết!

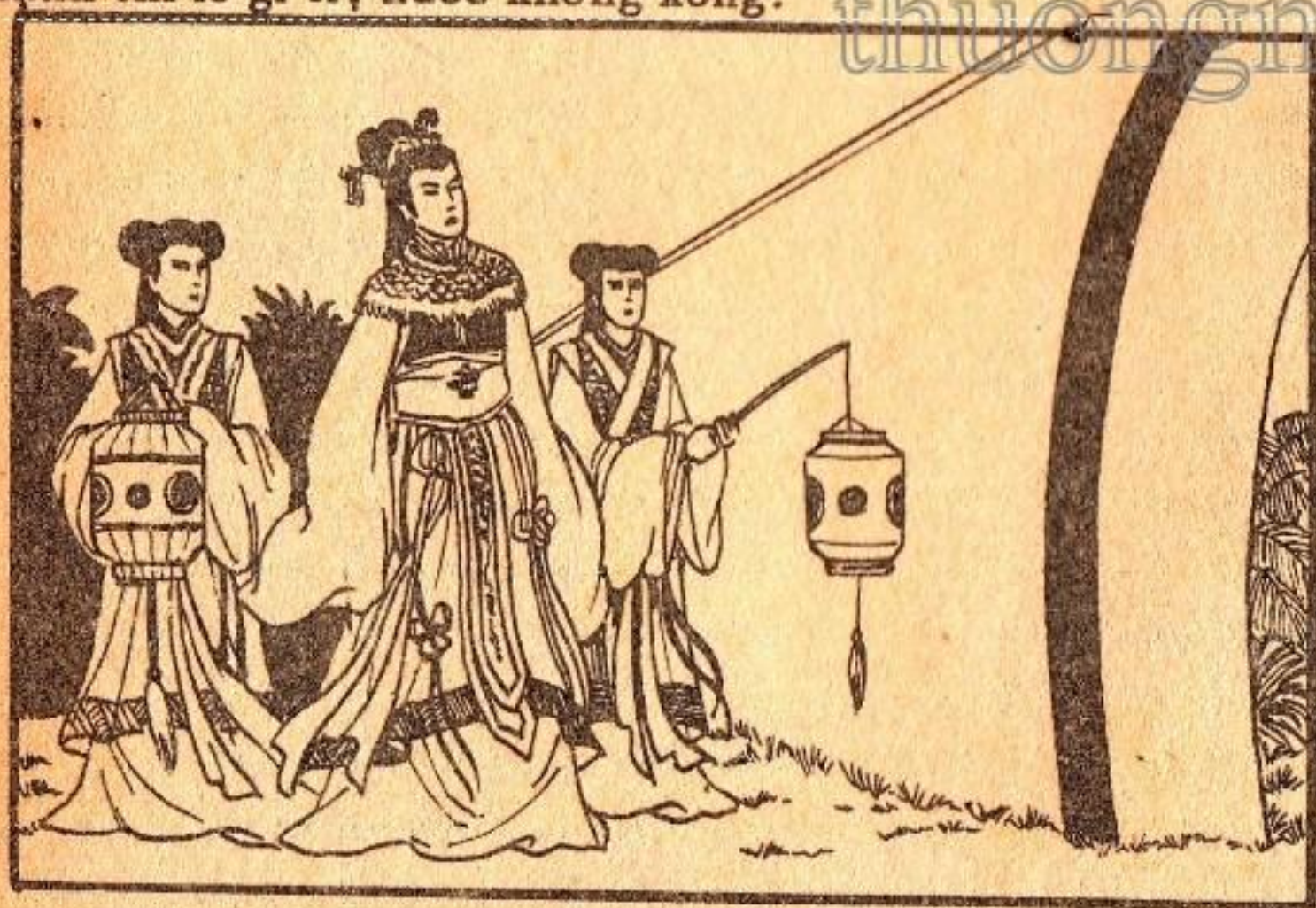

Sau khi đốt Mai Bá xong, hăm hở trở về cung, có Đắc Kỳ bước ra nghênh tiếp, Trụ Vương khen: "Mỹ nhân bày ra bào lạc thật hay lắm. Bữa nay trăm đem Mai Bá đốt giữa sân triều, các quan đều kinh hãi".

Đắc Kỷ nói: “Những kẻ khi quân nếu không dùng đến cực hình ghê gớm thì trị sao nổi. Thần thiếp còn nhiều cách khác”. Trụ Vương vuốt ve khen: “Trăm được mỹ nhân bên cạnh thì lo gì trị nước không xong!”

thuongmaitr

Đêm đó, khi được tin Trụ Vương dùng bào lạc đốt Mai Bá, Khương Hoàng Hậu giận dữ đến cung Thọ Tiên.

Khương Hoàng Hậu gặp Trụ Vương đang vui chơi với Đắc Kỳ, liền nói: “Nghe lời dùa nịnh giết tôi ngay, gàn gù sắc dục, đó không phải bấu lạ, mà chính là thứ mất nước, xin bệ hạ hãy bỏ đi, đừng tiếc”.

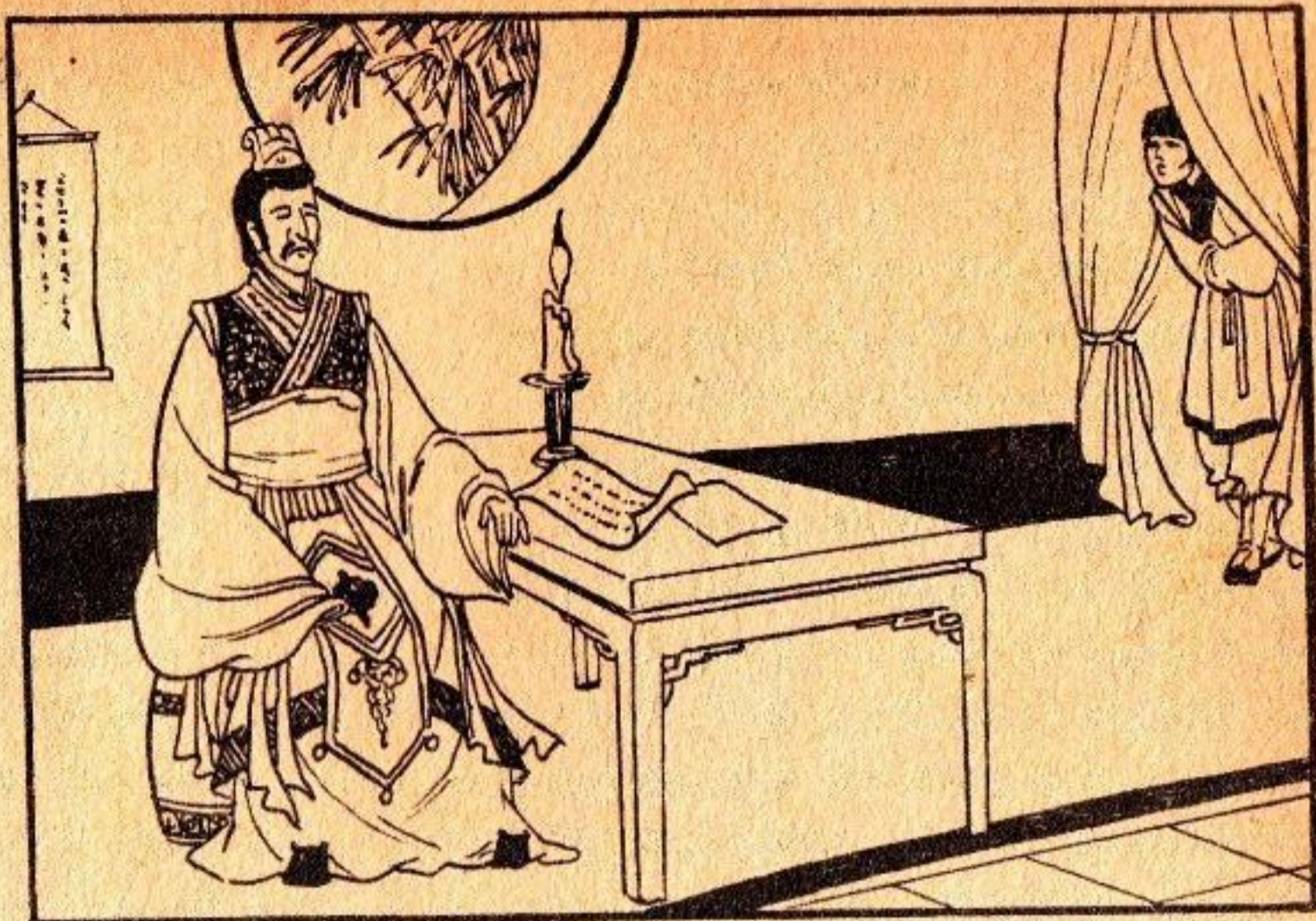
Khương Hoàng Hậu đi rồi, Đắc Kỳ tâu: “Hoàng Hậu quả trách việc ca hát là mất nước, thân thiếp tôi dòi vào châu bệ hạ, nếu trái lệnh Hoàng Hậu, một là bị đuổi ra cung, hai là bị kết tội quyền rũ bệ hạ, thân thiếp lấy gì che chở”.

Đắc Kỷ nói dứt lời, đôi dòng nước mắt chảy ròng ròng xuống má. Vua Trụ thấy thế càng giận Khương Hoàng Hậu hơn, nói: “Mỹ nhân cứ ca hát cho trăm giải khuây. Để mai trăm sẽ phế nó xuống, lập mỹ nhân lên thế”.

Để việc truất phế Khương Hoàng Hậu dễ dàng, Đắc Kỷ gửi cho Bí Trọng một mật thư nhờ Bí Trọng mưu thực hiện việc này cho nhanh.

Bí Trọng nghĩ ra một kế, hắn cho gọi một tên nô là Khương Hoàn vào.

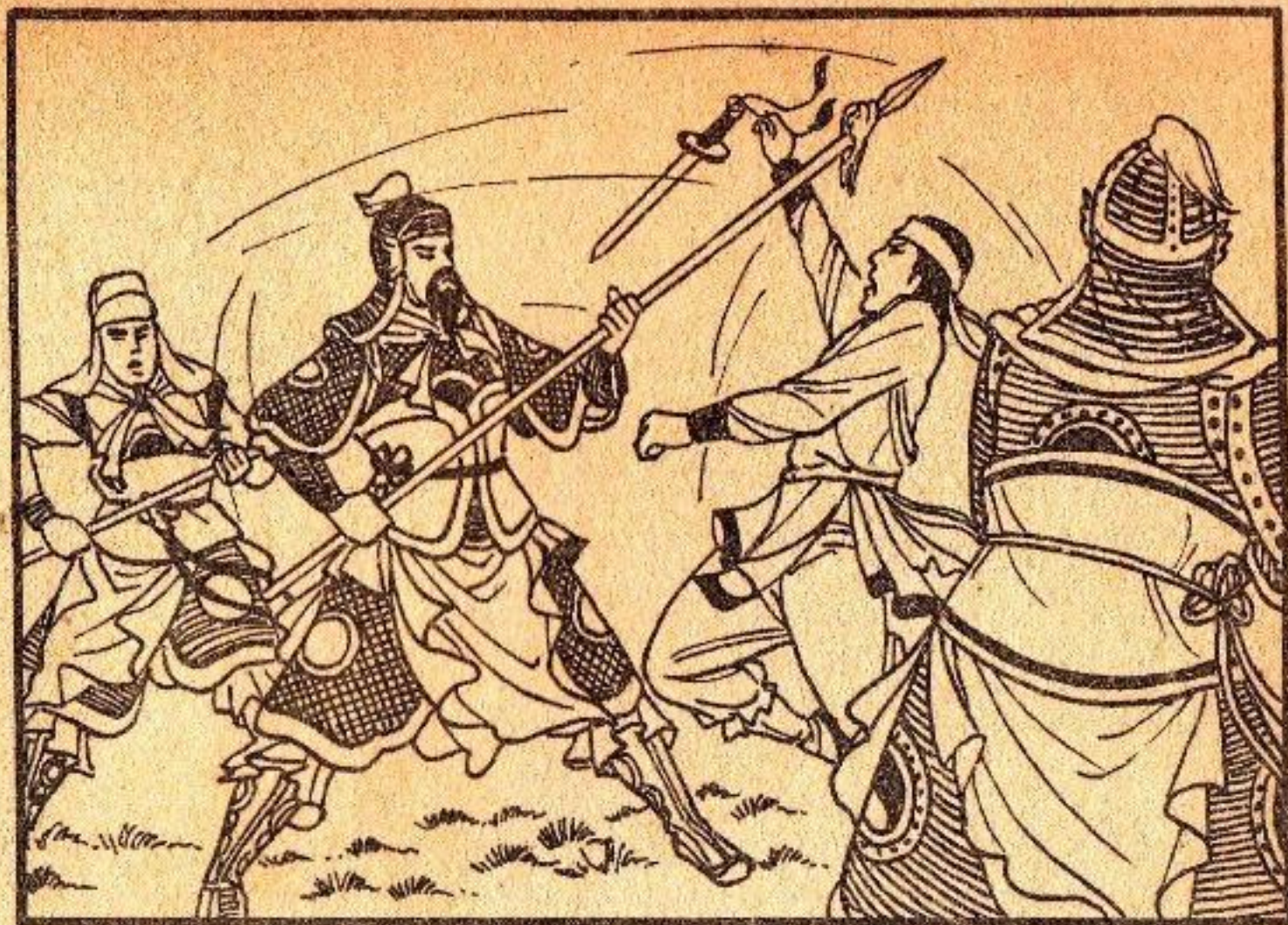
Bí Trọng nói: “Ta nuôi người lâu nay có ý dùng vào việc lớn. Việc này hệ trọng lắm, nếu người làm được sẽ hưởng lộc lớn quyền cao, và có thể tiến thân. Nhưng nếu người lộ thì chết cả lũ”.

Khương Hoàn nói: “Xin đại quan tin vào lòng trung thành của tiện nhân là đủ”. Bí Trọng liền dặn nhỏ Khương Hoàn hỏi lâu, trao mật kế. Khương Hoàn tuân lệnh ra đi.

Vua Trụ từ cung Thọ Tiên đi ra, hai bên có tả hữu hộ giá. Khi đến Phấn cung có một người cao lớn ẩn mình trong xó, hét lớn: “Hôn quân đắm mê tử sắc, ta vâng lệnh Hoàng Hậu đến giết hôn quân”.

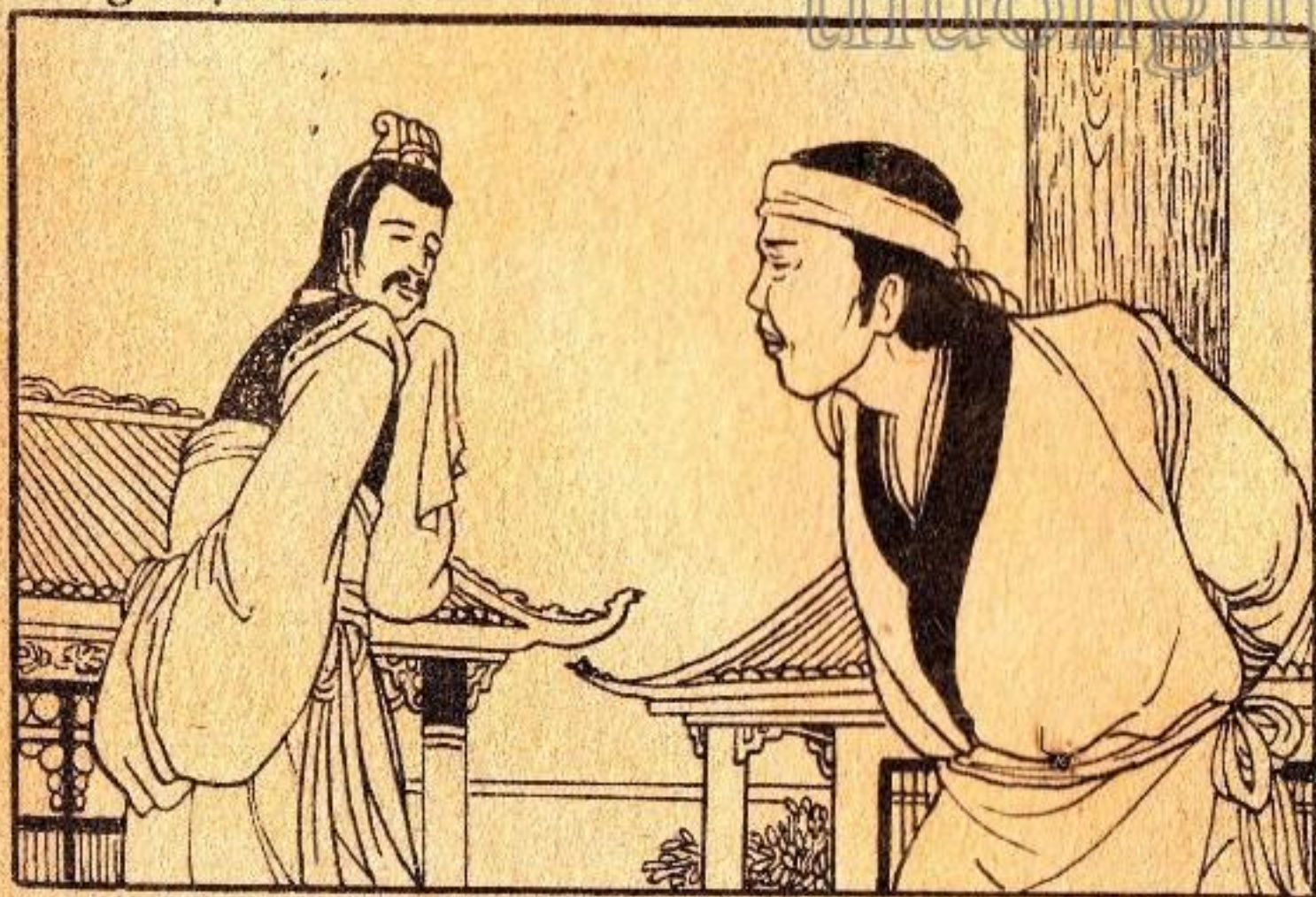
Nói rồi người đó nhảy vào long xa toan đâm Trụ Vương, nhưng các quan bảo giá đã vây lại, người đó vẫn cố gắng phá vòng vây để diệt Trụ Vương.

Cuối cùng thì các quan bảo giá đã bắt được người đó đem tới trước mặt Trụ Vương. Trụ Vương giận lắm, hét: “Đem hắn ra trước triều vấn tội”!

Trụ Vương lâm triều, truyền dẫn tên thích khách ra. Trụ Vương nói: “Ai muốn thay trăm tra xét việc này”? Bí Trọng liền bước tới quì tâu: “Hạ thần xin lãnh việc này cho”. Trụ Vương nhận lời.

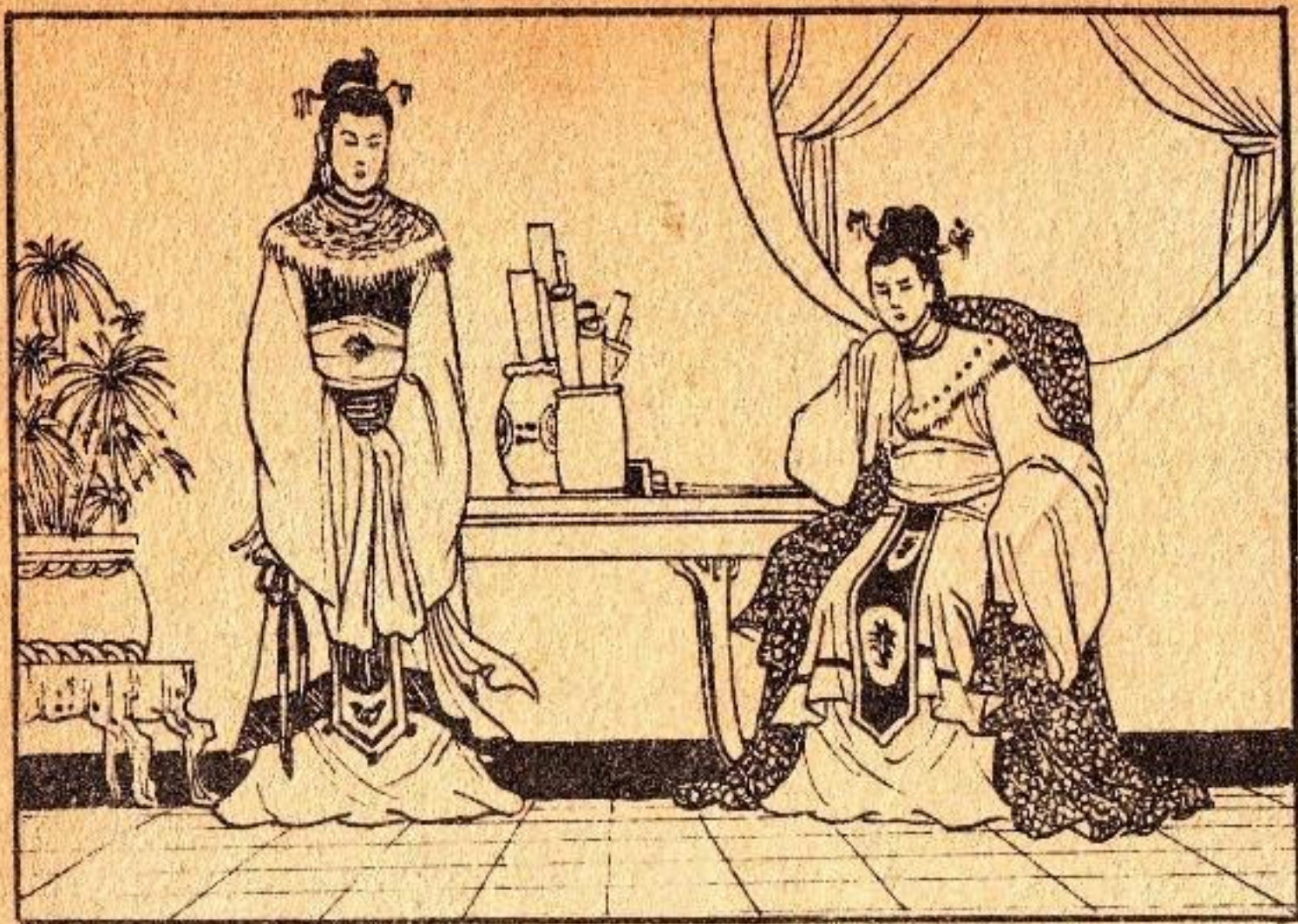
Đó chính là âm mưu của Bí Trọng đã sắp đặt trước. Tên thích khách là Khương Hoàn, gia nhân của Bí Trọng sai khiến. Bí Trọng dẫn Khương Hoàn ra trước Ngọ môn, không tra hỏi, đánh đập gì hết mà vẫn khai đủ điều.

Bí Trọng tâu: “Thích khách tên Khương Hoàn là gia tướng của Đông Bá Hâu Khương Hoàn Sở. Nó vâng lệnh Khương Hoàng Hậu làm chuyện thí quân để Khương Hoàng Sở có dịp cướp ngôi”

Trụ Vương nghe tâu, hét lên: “Khương Hậu là vợ trẫm mà làm điều phản nghịch thì còn gì đạo lý. Tây Cung Hoàng Quý Phi hãy tra hỏi Khương Hoàng Hậu rõ ràng rồi tâu lại trẫm”.

Khương Hoàng Hậu được đưa đến cho Tây Cung Hoàng Quý Phi tra hỏi. Hoàng Quý Phi biết Hoàng Hậu là người hiền đức, tánh khí cương trực nên không thể nào phản nghịch như vậy.

Sau đó Hoàng Quý Phi tâu lại vua Trụ để minh oan cho Khương Hoàng Hậu. Vua Trụ nghe qua ngẫm nghĩ rồi nói: “Lời của Quý Phi phân tách tình lý thấu đáo. Đây chắc Hoàng Hậu bị hàm oan. Nhưng nguyên nhân do đâu?”

Đắc Kỳ nghe Trụ Vương có ý bênh Khương Hoàng Hậu thì nói: "Trong đời không ai chịu mình có tội. Muốn rõ sự thật, bệ hạ cứ xuống lệnh khoét một mắt của Hoàng Hậu, là sợ đau sẽ khai thiệt".

Hoàng Quý Phi hết lòng can ngăn nhưng Trụ Vương không nghe, liền xuống chiếu bắt Khương Hoàng Hậu phải khoét một mắt.

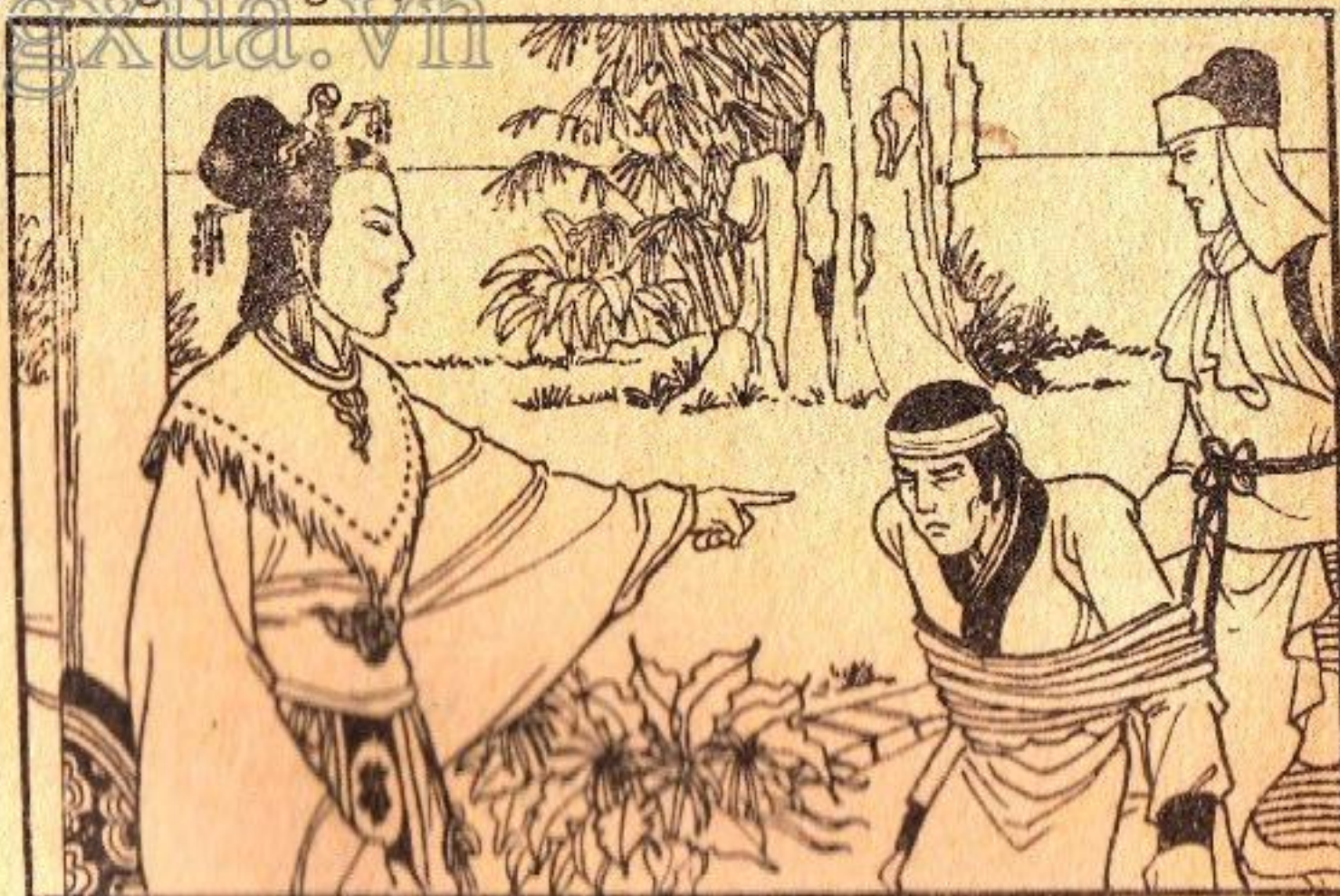
Khương Hoàng Hậu vẫn một mực không nhận tội. Đắc Kỷ tâu với Trụ Vương: “Bệ hạ hãy dùng bàn ủi nóng ủi vào hai bàn tay bà ta, sẽ chịu tội” Trụ Vương truyền lệnh làm y như lời Đắc Kỷ.

Khương Hoàng Hậu lòng sắt đá, liền đưa hai bàn tay ra hứng lấy cực hình. Quan Phụng Ngự để bàn ủi nóng lên, thịt cháy xèo xèo, khét lẹt, mấy ngón tay co quắp gân guốc cháy khô, Khương Hoàng Hậu thét lên rồi chết giấc.

Khương Hoàng Hậu vẫn không nhận tội. Đắc Kỷ xúi Trụ Vương cho dẫn Khương Hoàn đến cung Hoàng Quý Phi gặp Khương Hoàng Hậu để đối chất.

Quý Phi thấy Khương Hoàn thì nổi giận mắng: “Phản thân! Mày làm cho Hoàng Hậu thân thể ra nông nỗi này mà, không chút gì ăn năn hối hận sao? Nếu mày không nói rõ kẻ nào biểu mày làm thì ta quyết đánh chết thôi”.

Lúc bảy giờ, An Giao và An Hồng là con ruột Khương Hoàng Hậu đánh cờ ở Đông cung, bỗng có Thái giám Dương Dung chạy vào gọi lớn: "Hai vị hoàng tử hãy thôi đánh cờ đã! Có việc trọng đại xảy đến."

An Giao cùng với An Hồng chạy vội đến Tây cung. Vừa bước vào thấy Khương Hoàng Hậu máu chảy đầm đề nằm thở hổn hển, cả hai vị hoàng tử đều ôm chầm lấy Hoàng Hậu, khóc rống lên.

Khương Hậu thấy hai con mình, khóc tức tử: “Con ơi! Cha con mê sác, không kể đến nghĩa vợ chồng, nghe lời Đắc Kỷ khoét mắt và đốt hai tay mẹ cháy. Khương Hoàn là kẻ phản nghịch trước các con kia nó đã âm mưu với bọn ác tâm, thí quân rồi khai cho mẹ chủ mưu. Mẹ thà chết chứ không chịu tiếng nỡ! Hai con phải trả cho mẹ thù này. Ấy là các con đền ơn mẹ sanh thành dưỡng dục”. Nói đến đây, Khương Hậu ré lên một tiếng rồi tắt thở.